

er forhindret fra at være tilstede, og da adskillige af disse mine Bemærkninger vilde komme til ganske særligt at gaae ind paa de Ytringer, som fra hans Side ere fremkomne, og da jeg ikke ønsker at stille disse Bemærkninger fra det mere Almindelige, som jeg kunde have at sige om denne Side af Sagen, saa skal jeg, idetmindste for Diebliffet, aldeles unblade at gaae ind paa denne Side af den. Der vil saa ogsaa senere, hvis fornødent er, findes tilstrækkelig Anledning til i det Væsentlige at gjøre det. Jeg skal derfor nøies med at henholde mig til endeel andre Punkter. Det vilde naturligtvis være mig i høi Grad behageligt at kunne optage de forskjellige Bemærkninger, som ere blevne gjorte imod det Foredrag, som jeg tillod mig at holde for et Par Dage siden, og som ikke saa ærede Medlemmer nærmere have omtalt. Alt, hvad deraf kunde vindes for en nyere Belysning af Sagen, skulde jeg med Taknemmelighed medtage; men jeg overseer ikke, at blandt Andet ogsaa Thingets Tid nu er temmelig langt uddragen, og jeg maa derfor finde det aldeles uensigtsmæssigt at dvæle ved, hvad jeg kun kan betragte som Misforstaaelser, der let ville kunne finde deres Berigtigelse, forsaavidt man maatte ønske en saadan Berigtigelse, ved en nærmere Gjennemlæsning af mit tidligere Foredrag, der foreligger trykt. Maaskee jeg dog maa knytte et Par Ord til nogle Ytringer af det ærede 5te Medlem for Kjøbenhavn (Melchior), som særligt dvælede ved mit Foredrag og syntes at have gjort det til speciel Gjenstand for sin Gjendrivelse. Han udtalte nemlig, at han var bleven overordentlig høilig forbauset ved hvad jeg havde sagt — hvilket jeg overmaade meget maa beklage — idet han var saa høflig at tilspøie, at man hos mig dog maatte vente endeel finansielle Kundskaber og nogen Indsigt i Spørgsmaal af den Bestaaffenhed. Dette kunde jo kun være overmaade smigrende for mig, men jeg veed rigtignok ikke, hvorpaa det ærede Medlem havde støttet denne sin Forventning. Var det blot derpaa, at jeg havde været i en vis Stilling, som det jo er bekendt, at jeg har beklædt (Melchior: Ja!) — ja, det var nok det, jeg tænkte — saa var det unøgteligt en noget mislig Slutning, thi den Tid ere vi jo rigtignok langt ude over, da det

var saa, at den, hvem Gud gav Embedet eller Stillingen, gav han ogsaa Forstanden. Nu ere vi komne videre. Jeg er overbevist om, at der er Raade, hvor der findes endog Lovgivere, der ofte udtale sig om en Sag paa en saadan Maade, at man virkelig kunde fristes til at tvivle, om de have tilstrækkeligt Begreb om den, og naar det støttede sig paa en saa simpel Grundvold som denne, kan jeg derfor ikke lægge stor Vægt paa, at det ærede Medlem troede at burde tillægge mig de antydede Kundskaber. Han tillægger mig dem vist heller ikke længere, thi han udtalte jo, som sagt, en overordentlig stor Forbauselse over, hvad jeg havde sagt. Nu vil jeg bede det ærede Medlem om at troe, at det vilde være let for mig at gjøre Gjengæld, overmaade let; det vilde være overmaade let for mig at udtale forskjellige Forventninger om, hvad man havde maattet kunne vente at faae at høre fra hans Side osv. Hvor vægtigt og grundigt hans Foredrag end var, saa er jeg dog nemlig overbevist om, at det ogsaa havde sine svage Sider, men, da jeg nu ikke holder af at retorikere den Art af Høfligheder, saa skal jeg slet ikke følge hans Exempel, men tværtimod sige, at jeg ikke i fjerneste Grad er bleven overrasket ved, hvad det ærede Medlem udtalte, men jeg skal iøvrigt aldeles ikke dvæle derved.

Det er især til nogle Ytringer af den ærede Indenrigsminister, at jeg nu med Glæde skal vende mig, men rigtignok ikke for, som den ærede Minister sagde, at søge at rokke ved hans Overbeviisning. Den, yttrede han i sit sidste Foredrag med Bestemthed overfor mig, var aldeles ikke bleven rokket. Jeg beder den ærede Minister om at troe, at det heller ikke paa nogen Maade var Formaalet med, hvad jeg udtalte. Jeg sagde, og jeg meente det, at jeg hos den ærede Minister gennem hans samtlige Foredrag i det andet Thing havde seet, ligesom jeg nu har seet det i dette Thing, det aabenbareste Præg af en inderlig og dybt følt Overbeviisning om det Rette og Uensigtsmæssige ved den Sag, som han forsvarede, og det veed jeg godt, at en saadan Overbeviisning skal maa sandeligt ikke rokke i et Diebliff. Selv om Ens Argumenter imod Sagen med Tiden maatte kunne faae Noget at betyde, vilde det